

dens karakter. Vi skal derfor fortsat have brede og gode rammer for den folkelige kultur, der favner umådelig vidt. At skabe rammer og rum for den folkelige kultur er ikke en opgave for markedskræfterne alene, men de kulturelle aktiviteter, som markedet notorisk kan klare, skal markedet naturligvis klare.

De offentlige midler til kunst skal som hovedprincip bruges på det, markedet ikke kan klare, og som alligevel har offentlig interesse og betydning. Det drejer sig primært om den skabende kunst. Her bør man nok holde sig for øje, at når det drejer sig om at skabe kunst, så er talentmassen reelt begrænset. Det er de få, der skaber kunst, og nogle er bedre end andre.

Det er ikke en offentlig opgave at fastholde et stort antal mennesker som fuldtidskunstnere på offentlig understøttelse. Det kan være en offentlig opgave at belønne den skabende kunstner, som yder bidrag på højt kunstnerisk niveau. Det er selve grundideen bag Statens Kunstfond.

Venstre står bag Statens Kunstfond, men finder ikke aktuelt nogen baggrund for at udvide antallet af livsvarige ydelser. Venstre er enig i princippet om, at Kunstfondens tildelinger til støtteværdige kunstnere finder sted på grundlag af uvildige kvalitetsvurderinger. Da de danske kulturmiljøer imidlertid er ret små, lurer der til stadighed en mistanke om og en risiko for indspisthed. Som et værn herimod ville det være formålstjenligt at inddrage udenlandsk kompetence i Kunstfondens forskellige udvalg. En sådan internationalisering ville både kunne sikre niveau og perspektivering.

Venstre finder det værdifuldt, at samfundet giver gode uddannelsesmuligheder for talentfulde unge inden for musik, billedkunst, filmkunst m.m. Vi finder det også vigtigt, at der gives færdiguddannede og autodidakter mulighed for at opnå arbejdslegater, så talentets bærekraft kan afprøves. Legatet kunne modsvares af en ydelse fra kunstnerens side. Det kunne ske i form af levering af et værk, en præstation eller lign. Men vi vender os imod den tankegang, at det er en offentlig opgave at sikre forsørgelse i videre omfang.

Venstre ønsker til gengæld at sikre skabende kunstnere bedre muligheder for at leve af deres kunst. Enhver kunstner foretrækker vel at leve af sin kunst frem for af offentlige ydelser. Man kan således sikre skabende kunstnere med svingende og stærkt spredte indtægter mod skatteplyndring. Det kan ske ved at indføre konjunkturudligning.

En fremadrettet kunstpolitik bør også stimulere sponsorering af kunst og øge efterspørgslen gennem f.eks. skattefradrag for visse kunstkøb og for kunstdonationer til museer m.m.

Penge kan ikke fremkalde kunst pr. automatik. Det turde være ret indlysende, men nu er i det i hvert fald efterprøvet i virkelighedens verden. Kulturfonden har demonstreret det med stor tydelighed. Når kulturministeren er nået til den erkendelse, er det al respekt værd at stille forslag om at nedlægge Fonden. Kulturfonden byggede på den illusion, at der findes et væld af kunstnerisk kvalitet i folkehavet, som ville dukke frem, når blot der blev kastet masser af penge ud i det; men sådan forholder det sig ikke. Pengene blev godt nok kastet ud, men der kom ingen kunst ud af det. Penge fremkalder som allerede nævnt ikke kunst pr. automatik.

I stedet for at tage konsekvensen af de indvundne erfaringer og blot nedlægge Fonden lægges der nu op til, at der skal skabes en ministeriel udviklingsfond. Med Kulturfonden ville man støtte samspillet mellem den folkelige og den professionelle kunst. Det førte til et virvar af projekter på et overordentlig betænkeligt kvalitetsniveau.

Det skal nu være anderledes. Nu skal det være det nye, det anderledes eller bare det, der går på tværs, der skal fremmes. Ministeren er tilsyneladende meget optaget af det eksperimenterende. Det påpeges, at den særlig interessante udvikling for kunsten ligger i samarbejdet på kryds og tværs mellem kunstarter, medier og videnskab. Ja, det kan da godt tænkes, at det kan være rigtigt. Kan hende, at det er rigtigt, men med en sådan særlig tilskudsmulighed er jeg overbevist om, at vi vil se projekter designet lige præcis over denne specielle læst alene for at åbne vejen til pengene.

Man kan også bekymre sig over redegørelsens opfattelse af Kulturministeriets placering i forhold til fornyelse i kunsten. Her bygges der på besynderlige forestillinger om, at kunstens forhold til fornyelse, experiment og kvalitet kan fastlægges ministerielt. Det er en ubehageligt central rolle, ministeren har tiltænkt sig selv her i prioriteringen af udviklingsveje for kunsten.

Redegørelsen fremhæver, at kulturpolitik skal bygge på et decentraliseringsprincip. Det er vi enige i. Venstre har derfor støttet loven om regionale kulturforsøg, og vi indgår gerne i seriøse drøftelser om ændret arbejdsfordeling mellem stat, amter og kommuner. Men hvis det